

Derfor er mine spørgsmål meget konkrete, og de kan lyde meget tekniske, til den danske klimaminister: Støtter Danmark helhjertet, at der gælder det for kvotesektoren, altså vores kraftværker og de store virksomheder i Europa, at deres mulighed for at købe sig, man kan sige af-lad uden for EU skal være så lille som muligt? Det er mit ene spørgsmål.

Det andet drejer sig om den anden del af vores udslip, nemlig det fra bilerne, boligerne og bønderne. Støtter ministeren her Parlamentet, som går ind for, at man kun skal kunne købe 1 pct. uden for EU?

Det tredje spørgsmål er: Støtter ministeren det forslag fra Parlamentet, der går ud på, at kraftværker fra 2015 kun må udlede 500 g CO₂ pr. kWh?

Det er meget konkrete spørgsmål, men de handler om noget, der er meget betydningsfuldt for, at man rent faktisk har en chance for, at der kommer noget igennem, som løfter bare en lille smule.

Kl. 13:12

Formanden:
Ministeren.

Kl. 13:12

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Jeg tror næsten, jeg på forhånd kan love spørgeren, at det nok ikke er muligt at svare meningsfyldt på alle tre komplicerede spørgsmål i løbet af den korte tid, der er, men heldigvis har vi jo en løbende dialog om det.

Må jeg ikke lige først sige med hensyn til præmissen: Fru Anne Grete Holmsgaard siger, at vi i sidste uge så, at nu begyndte det at gå ad Pommern til, men så synes jeg lige, vi skal passe på, for jeg synes, at det sådan set også er værd at notere sig, at på trods af den finansielle krise lykkedes det i sidste uge samtlige EU's 27 stats- og regeringschefer at blive enige om at fastholde de ambitiøse mål, der er sat i marts 2007, og oven i købet også at sætte en deadline, nemlig at de politiske forhandlinger om det her skal være afsluttet inden udgangen af i år.

Det er altså faktisk ret ambitiøst. Nu havde jeg lejlighed til at deltage i et energirådsmøde ganske få dage før, hvor jeg kunne høre, at der var mange, der gerne ville sætte spørgsmålstegen ved selv de overordnede mål, og så var det vigtigt, at det blev slået fast om onsdagen af stats- og regeringscheferne. Og i mandags var der så miljøministerråd, og der synes jeg allerede at debatten havde ændret sig lidt, for nu var det gået

op for alle lande, at vi altså skal se at blive færdige i år. Og målene står ikke til diskussion, så dem skal der leveres på.

Det synes jeg egentlig er værd at opholde sig ved, for på trods af den finansielle krise lykkes det altså at holde fast, også selv om der er nogle, der egentlig gerne så målene gå væk.

Med hensyn til det med om vi så støtter Europa-Parlamentet i forhold til de konkrete spørgsmål, vil jeg sige, som spørgeren også godt ved, at Danmark lægger uhyre meget vægt på, at det meste af det, der skal gøres i de enkelte lande og i EU, skal gøres hjemligt. Der skal man ikke kunne købe sig til det. Men vi er altså også nødt til at sige, at det ikke nødvendigvis er dårligt, at man kan købe sig til noget af det – ikke kun fordi det er den samfundsøkonomisk fornuftige måde at gøre det på, men fordi det, at der er nogle kvotekøb og nogle fleksible mekanismer, altså er det, der skal gøre det attraktivt for udviklingslandene overhovedet at gå med i en global aftale i København, og derfor er vi altså nødt til også i den danske debat at erkende, at de fleksible mekanismer ikke kun er skabt til ære for os, det er også det, der skal give udviklingslandene nye teknologier, det er en måde at overføre vores teknologier til dem på, og det er en helt central del af forhandlingsspillet.

Kl. 13:15

Formanden:

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 13:15

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Når jeg siger, at landene er på vej på flugt – nogle af dem i hvert tilfælde, heldigvis ikke alle – handler det jo om, at nogle af landene bruger den finansielle krise til at sige, at nu må vi så klare økonomien først, og så kan det der med klimaet komme bagefter. Det minder – bare på en lidt anden skala – om ligestillingskampen, hvor man sagde: Nu er der arbejdsløshed, så må vi klare det med ligestillingen, når vi har klaret arbejdsløsheden. Og her er det jo en fatal fejl-tænkning, for skal vi undgå at få store økonomiske problemer fremover, skal vi have en ambitiøs klimapolitik, som netop gør, at vi kan klare vores økonomi og vores udvikling med meget lavere energiforbrug. Det tror jeg faktisk at ministeren og jeg er enige om.

Når det så kommer til at fastholde målene, er det rigtigt, at på overfladen har landene fastholdt målene, men det er jo bare sådan med hensyn til de 20-procents-reduktioner, som man har forpligtet sig til, at når man går ned og kigger i